

въ гората, набра единъ гангалъ лозина и оплете кошница. Затопли се времето, излѣзоха стадата на паша, звънци и гласове на пилета звъннаха. Всѣко утро, щомъ слънцето се покажеше залъ далечнитѣ делиормански гори и пламнѣше окжпаното поле, дѣдо Илийко се прекръстятше, запрѣташе крачоли и поемаше съ кошницата да бере гжби. Той знаеше харманитѣ на червенкитѣ гжби. Надвечеръ съ пълна кошница се връщаше въ село и ходѣше отъ кжща на кжща да пита, кой ще си купи гжби. Ако въ неговото село не рачеха да ги зематъ, отиваше въ съседното и тамъ ги купуваха да си сварятъ чорба.

Както ходѣше по полето, единъ день дѣдо Илийко найде едно жълто звънче. Вдигна го къмъ ухото си и то му попѣ. Тази пѣсенъ насълзи стареца. Вечеръта той, преди да си легне, пакъ залиолъ звънчето. Звънчето захортува и приказката му бѣше райска. Легна дѣдото и сънува единъ сънь. Върви срѣдъ полето и носи на рамо кошница пълна съ гжби. Срѣща другъ единъ старецъ, като него прегърбенъ, на тояга се подпира. Оня съ тоягата се спира и му дума:

— Илийко, много грѣхове носишъ, кога свари да ги сторишъ.

— Де ми сж грѣховетъ? пита дѣдо Илийко.

— Не виждашъ ли? — на грѣбъ ги носишъ — цѣла планина.

Дѣдо Илийко извива глава и гледа, на гърба му не кошница съ гжби се клатушка, ами една страшна планина.

Чуди се и се мае стареца. И му е мжчно, мжчно, сто години мжчно.

— Знаешъ ли какво да сторишъ? — му дума оня незнайниятъ, да заминешъ за Божия гробъ. Тамъ има една рѣка, въ която Иоанъ Кръстителъ е кръстилъ Исуса. Омий си челото. Водата на Иорданъ носи опрощение.